

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 469/2021
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА ПР, Сервис за оправку и одржавање аутомобила „Ауто климе фреш“ Крушевац, Јасички пут бб, чији је пуномоћник Часлав Радуловић, адвокат у ..., против туженог Комерцијална банка АД Београд, ул. Светог Саве бр.14, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 15.402,53 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 5634/20 од 21.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 9. септембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 5634/20 од 21.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 5634/20 од 21.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 189/2020 од 15.09.2020. године у ставу I утврђено је да је апсолутно ништав члан 5. став 1. тачка 5.1 Уговора о инвестиционом кредиту, кредитна партија бр. .. закључен дана 12.05.2014. године између тужиоца као корисника кредита и тужене као даваоца кредита, те да је без правног дејства обавезивање корисника кредита да плати банци на име трошкова обраде кредитног захтева, што је тужена дужна признати и трпети. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име неоснованог обogaћења исплати износ од 15.402,53 динара са законском затезном каматом почев од 12.05.2014. године па до дана исплате. У ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 5634/20 од 21.05.2021. године одбијена је жалба туженог па је потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Предмет правне заштите о којој је одлучено побијаном одлуком, односи се на утврђење ништавости одредбе из уговора о кредиту којом је предвиђено право банке да наплати накнаду за обраду кредитног захтева по стопи од 1% од износа одобреног кредита.

Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаног 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати једнократну накнаду на име обраде кредитног захтева није ништава уколико је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о тој накнади. Накнаде које банка обрачунава приликом одобравања кредита или које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказане уговором о кредиту као обавеза корисника кредита, било у проценуталном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке, тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима и накнадама је реч. У ситуацији када тужена банка није поступила на описани начин, то представља њену несавесност која води ништавости имовинског права уговореним таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 15.05.2020. године. Вредност предмета спора је 15.402,53 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности

-3-

сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић